

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov angaaende Sygepleje samt Forandring i Lov Nr. 85 af 12. April 1892 om anerkendte Sygekasser m. m.

Forhandlingen genoptoges.

Ordføreren for Forslagsstillerne (P. Knudsen): Den højtærede Indenrigsminister omtalte i Gaar den stærke Fremgang, der havde været for Sygekasserne, og saa som Følge deraf lyst paa Fremtiden for Sygekassernes Vedkommende. De Tal, den højtærede Minister nævnedes, havde jeg selv anført; de findes i Sygekasseinspektørens Indberetning, og jeg noterede den samme stærke Fremgang. Jeg tog det som Bevis for, at der af alle dem, der have med Sygekasseinstitutionen at bestille, saavel Sygekasseinspektoratet som Sygekassernes Ledelse, ligesom ogsaa af dem, i hvis Interesse Sygekasserne ere oprettede, nemlig af Arbejderne, er blevet arbejdet overordentlig energisk for at føre Sygekasserne frem til det Standpunkt, paa hvilket de nu staa. Men paa den anden Side er der ogsaa mørke Skyer paa Sygekassernes Himmel. Jeg nævnedes saaledes den Nedgang i Medlemsantallet, der var. Ogsaa den højtærede Indenrigsminister nævnedes denne Nedgang, men mente, at man kunde tage sig den temmelig let; det var Folk, der flyttede fra det ene Sogn til det andet, meldte sig ud og senere meldte sig ind igen, saa det vilde omtrent gaa lige op. Jeg tror ikke, man kan se saaledes paa det. Det er et stort Antal og et stigende Antal, der for hvert Aar udtræder af Sygekasserne. Naar man ser hen til, at den store Masse af dem ganske sikkert er Folk, der ere blevne udslettede paa Grund af Restancer, fordi de ikke have haft Raad til at betale, saa tror jeg, det ser lidt mørkt ud for adskillige af dem, der paa den Maade træde ud af Sygekasserne. Navnlig vil jeg anføre den store Høst, Arbejdsløsheden gør i saa Henseende. Naar den indtræder, og Folk ikke have andet at leve af end den forholdsvis tarvelige Understøttelse fra deres Fagorganisationer og Arbejdsløshedskasser, bliver der virkelig ikke meget til at betale Sygekassernes Kontingent med. Navnlig naar den Tid kommer, da Understøttelserne høre op, og en stor Del som Følge deraf slet ingen Understøttelse faar, hvor skulde de saa faa Kontingentet fra? Saa blive de slettede, og jeg er ganske over-

bevist om, at en stor Masse af dem aldrig mere kommer ind i Sygekasserne. Der kan jo være indtruffet Forhindringer; de kunne jo være blevne syge og som Følge deraf udelukkede, eller de kunne være blevne for gamle. Det er jo ikke overalt, man har Sygekasser, der optage Medlemmer i en hvilken som helst Alder, og naar de ere komne op over den Alder, hvori de ere berettigede til at indgaa i Sygekasser, maa de blive udenfor, og det vil sikkert mange.

Hertil komme ogsaa de økonomiske Forhold, som Sygekasserne arbejde under, det ser ogsaa i den Henseende meget truende ud for dem. Jeg nævnedes før flere Eksempler paa Tilbagegangen, hvilke Eksempler ogsaa findes i Sygekasseinspektørens Indberetning, og fremhævedes, hvorledes Fremtiden mulig vilde komme til at se ud i saa Henseende. Jeg henviste til, at Lægelønningerne nu overstige Statens Tilskud med ca. 300,000 Kr., og der er intet, der tyder paa, at Sygekassernes Status i Fremtiden vil forbedres. Lægehonoraret, som nu overstiger Statstilskuddet i saa høj Grad, som jeg har anført, er jo baseret paa de Lønninger, som Lægerne tidligere havde. Men nu ere Lægelønningerne jo allerede blevne forhøjede, og en Del af denne Forhøjelse træder i Kraft i Aar, saaledes at man vel tør gaa ud fra, at der allerede for 1908 vil blive ikke 287,410 Kr. som Merudgift for Sygekasserne ud over Statstilskuddet, men sikkert mellem 3—400,000 Kr. ud over dette, og i 1909 vil man sandsynligvis være oppe paa henvend $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Det er temmelig mørke Udsigter for Sygekasserne, al den Stund der allerede nu er adskillige Sygekasser, der staa paa svage Fødder i økonomisk Henseende. Hvor de skulde faa Penge fra, ser i hvert Fald ikke jeg ret. En Forhøjelse af Medlemskontingentet vilde sikkert bevirke, at mange flere end nu vilde komme til at staa udenfor Sygekasserne.

Det ærede Medlem for Holbæk Amts 5te Valgkreds (P. Madsen) omtalte i denne Forbindelse ogsaa Medicinen og mente, at der maaske nok paa Medicinens Omraade kunde spares en hel Del. Han anførte, at man paa sine Steder i Landet lod Medlemmerne delvis betale Medicinen. Spar-sommelighed er naturligvis en Dyd — som oftest —, men ikke altid, og jeg tror, at et saadant Paalæg om, at Medlemmerne skulde betale Medicinen delvis, vilde være ganske det samme som en Kontingentforhøjelse. Jeg ved, man har drøftet Spørgs-maalet her i København, og man er her